

[Simonsen.]

hvor der er grænser for, hvilke resultater vi har mulighed for at opnå selv under de bedste træningsmuligheder. Mon ikke det alligevel for alle parter er det lykkeligste, at der også her kommer en vis ærlighed for dagen?

For at der ikke skal være nogen som helst misforståelse med hensyn til min indstilling til dette, vil jeg gerne understrege, at dér, hvor mulighederne er, skal de selvfølgelig også udnyttes i det omfang, det overhovedet er muligt.

Hvad angår diskussionen om decentraliseringen, forstår jeg godt, at der kan udtrykkes betænkeligheder. Spørgsmålet er så, om frygten skyldes, at de eksisterende problemer vil blive forstørret op. Det er en anden sag, men jeg er klart tilhænger af decentralisering i almindelighed, og når man er det, har man egentlig svært ved at se, hvorfor der skulle gælde særregler for åndssvageforsorgens vedkommende. Hvorfor skulle amterne ikke, når tiden er moden — og det understreger jeg — når tiden er moden, kunne leve fuldt og helt op til ansvaret også for denne forsgsgren? Vi har imidlertid som andre været inde på en række problemer, som bevirker, at decentraliseringen ikke kan ske samtidig med de øvrige områder, som er omfattet af bistandslovsforslaget, det understreger denne debat her også, men hvis vi nu i de nærmeste år får disse ting på plads og åndssvageforsorgen kommer op at stå helt, så er jeg ikke i tvivl om, at åndssvageforsorgen derefter skal overflyttes til amterne.

Det var nok også klogt, om vi f. eks. i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden eller i hvert fald ikke så lang tid derefter kunne fastsætte tidspunktet af hensyn til den planlægning, som bliver resultatet af beslutningen. Der kan undertiden være noget farligt i, at man ligesom udskyder problemet, når beslutningen til det er moden, fremfor at træffe en beslutning, som tager alle faktorer i betragtning og fastlægger en realistisk dato. Nogle har nævnt 1978, og jeg må sige for mit vedkommende, at jeg betragter i hvert fald også dette år som det tidligste tidspunkt, det kan ske. Hvis vi på den anden side indstiller os på slutningen af 1970'erne i dag, mener jeg, at det nok er et realistisk tidspunkt at tage ind i beslutningsprocessen.

Må jeg til slut sige, at efter min opfattelse er der trods manglerne sket meget inden for denne forsgsgren i de seneste år. Vi erkender, at der ligger en række uløste problemer tilbage, men som vi ser disse problemer, er de i højere grad af planlægningsmæssig end af bevillingsmæssig art. Vi skal også huske på, at penge løser ikke alle problemer. Selv om vi på dette område står med en række ulykkelige skæbner, kan vi ikke, og jeg understreger, heller ikke af hensyn til klienterne, tilsidesætte kravet om effektivitet i planlægningen og driften inden for denne forsgsgren.

I debatten op igennem årene er det ofte blevet sagt, at denne handicapgruppe blev glemt, fordi den ikke selv kunne udgøre en pressionsgruppe. Hvis det nogen sinde har været rigtigt, mener jeg i hvert fald ikke, at det er tilfældet i dag. Til gengæld kan man fastslå, at det i længden ville være til skade for behandlingen af de klienter, vi her taler om, hvis man ligesom skubbede denne vanskeligt stillede gruppe foran sig i et forsøg på stadig at få penge fremfor at gøre op med spørgsmålet om, hvorvidt pengene blev anvendt på den rigtige måde.

Jeg vil gerne konkludere, at det, der for os står som det væsentlige, er den eksterne forsg i det omfang, det er muligt, således at man får sammenkoblet spørgsmålet om pensionater og værksteder i planlægningen. Det er spørgsmålet om aflastningshjemmene, således at de forældre, der selv passer deres børn, har mulighed for at blive aflastet, og det er spørgsmålet om en almindelig social indpasning i samfundet af de åndssvage i den udstrækning, det er muligt.

Jeg synes, at den tale, som fru Eva Gredal i dag holdt, afdækkede hele problemstillingen på en meget realistisk og nøgtern måde. Jeg kan for mit vedkommende i det store og hele være enig i de konklusioner, som fru Eva Gredal drog. Jeg tror, det er vigtigt, at vi ved behandlingen af alle disse problemer af hensyn til forældre og af hensyn til klienter bliver nøgterne og realistiske, at vi søger at få planlagt inden for de bevillinger, som politikerne allerede har givet, og at vi erkender de grænser for behandling, der er. Men vi må altid være parate til at hjælpe denne samfundsgruppe på nøjagtig samme måde som alle andre vanskeligt stillede grupper i dette samfund.